

LA FUGIDA (V ETAPA)

Un relat de: [MariaM](#)

En sortir d'esmorzar, mentre parlava amb l'Emília a la porta de l'alberg, en Marc, un component del grup, s'ha aturat uns moments per intercanviar opinions sobre la marxa d'avui. És un home amable, però, justament m'ha agafat d'imprevist i he tingut un sobresalt; no ha estat pas ell, sinó la bicicleta en què fa el Camino. La seva sola presència, la bicicleta, m'ha trasbalsat perquè de cop, m'ha situat a l'encontre d'ahir i, sobretot, l'he reviscut en una altra escena i situació que, és evident, no em puc treure del cap, ni del cor. Els sentiments no es poden controlar, com un voldria, per molt que siguin transgressors.

Hem continuat la conversa amb l'Emília, que és una dona afectuosa i discreta, fins que ha sortit la seva germana i ens hem posat en marxa. Sovint anem juntes perquè són una bona companyia i ens acomodem al pas de les tres. Aquest matí, però, jo no anava lleugera de cabòries, no estava massa pel que em deien.

Sentia, això sí, el ressò d'una altra veu, que no ha deixat d'acompanyar-me d'ençà d'aquella nit de confessions, de carícies, de somriures i de llàgrimes. L'endemà el record se'm faria present i vaig fugir. Ben mirat no cal escalfar-se el cap quan és el cor el motor, el que mana. Cor i sexe, per què no dir-ho? No es pot defugir la veritat.

Malgrat el dia que he començat amb cabòries i sentiments de tota mena, sempre al voltant del mateix tema, m'han recordat que els devia un conte. Els he dit que havia llegit no sé on, que les dones quan passen d'una certa edat, aprenen a no fer massa cas dels miralls i a esquivar-los; que no era el meu cas i veuriem perquè. Havia estat una bona estona asseguda a la sala d'espera d'un centre mèdic-radiològic. És privat i està situat en una casa de l'eixample, d'aquelles de sostres alts amb fris. M'encanta la decoració i n'aprecio els bons detalls. Aquell dia me'n mirava un de mirall, d'allà la saleta, amb molt d'interès. Estava lleugerament tort, a penes si es notava, però per una avesada com jo a no deixar-ne passar una, se'm feu evident. En general, sóc normaleta però potser sí que en tinc alguna de mania. No puc veure un quadre o quelcom penjat de la paret que estigui guerxo, sense que se m'hi vagin les mans. Digueu-me que no us ha passat mai!

És el que em succeí aquella vegada; era un quadre el que estava tort. Al principi em controlava, però, vaig acabar tirant pel dret i, quan l'anava a dreçar, vaig sentir que una mà damunt la meva se m'avançava.

Ens havíem trobat dos maniàtics incontrolables, inofensius, però maniàtics. Vam coincidir a la sortida i ho comentàvem, tot rient, fins que ens en passà una, una altra. Anàvem distrets per la vorera, quan vam entropessar amb una parella de Mossos; en miràrem un de fit a fit i, amb un impuls irrefrenable, li vam ficar mà a la gorra que, als nostres ulls, la duia guerxa. El seu company i ella mateix, van reaccionar posant-nos els grillons. L'estada a comissaria fou breu, no així, el nostre atordiment ni la nostra amistat que encara dura.